

Moartea lui Cristos, viața creștinului

Omilia de Vinerea mare, rostită de Sfântul Josemaría și inclusă în cartea „Este Cristos care trece”.

15.04.2025

Această săptămână, pe care creștinii o numesc în mod tradițional sfântă, ne oferă, încă o dată, ocazia să luăm în considerare –să re trăim– momentele în care viața lui Isus a fost consumată. Tot ceea ce diversele manifestări ale evlaviei ne aduc în memoria noastră în aceste zile cu

siguranță se îndreaptă către Înviere, care este temelia credinței noastre, așa cum scrie Sfântul Paul. Să nu mergem însă prea repede pe acel drum; să nu uităm ceva foarte simplu, care poate uneori ne scapă: nu vom putea participa la Învierea Domnului dacă nu ne unim la Patimile și Moartea Lui . Pentru a-l însoți pe Cristos în slava sa, la sfârșitul Săptămânii Mari, este necesar ca mai întâi să pătrundem în holocaustul lui și să ne simțim una cu El, mort pe Calvar.

Dăruirea generoasă a lui Cristos se confruntă cu păcatul, acea realitate greu de acceptat, dar de netăgăduit: *mysterium iniquitatis*, răutatea inexplicabilă a făpturii care se ridică, din mândrie, împotriva lui Dumnezeu. Istoria este la fel de veche ca omenirea. Să ne amintim căderea primilor noștri părinți; apoi, acel întreg lanț de depravări care marchează calea oamenilor și, în cele

din urmă, răzvrătirile noastre personale. Nu este ușor să ne gândim la perversitatea pe care o presupune păcatul și să înțelegem tot ceea ce ne învață credința. Trebuie să ținem cont, chiar și la nivel uman, de faptul că amploarea ofensei se măsoară după condiția celui ofensat, după valoarea lui personală, după demnitatea sa socială, după calitățile sale. Iar omul îl ofensează pe Dumnezeu: făptura își neagă Creatorul.

Dar *Dumnezeu este Iubire*. Abisul răutății, pe care păcatul îl poartă cu el, a fost mântuit printr-o Caritate infinită. Dumnezeu nu-l abandonează pe oameni. Planurile divine prevăd că, pentru a repara greșelile noastre, pentru a restabili unitatea pierdută, jertfele Legii Vechi nu sunt suficiente: era necesară dăruirea unui Om care să fie Dumnezeu. Ne putem imagina –ca să ne apropiem de acest mister de

nepătruns— că Preasfânta Treime se reunește în consiliu, în continua sa relație intimă de iubire imensă și, ca urmare a acelei veșnice hotărâri, Fiul Unul Născut al lui Dumnezeu Tatăl își asumă condiția noastră umană, ia asupra sa mizeriile și durerile noastre, pentru a sfârși pironit pe bucată de lemn.

Acest foc, această dorință de a împlini decretul mântuitor al lui Dumnezeu Tatăl, umple întreaga viață a lui Cristos, încă de la nașterea lui la Betleem. De-a lungul celor trei ani în care ucenicii au trăit cu El, l-au auzit repetând neobosit că hrana lui este să facă voia Celui care l-a trimis. Până când, la mijlocul după-amiezii primei Vineri Mari, imolarea sa a fost săvârșită. *Aplecându-și capul, și-a dat duhul.* Cu aceste cuvinte apostolul Sfântul Ioan ne descrie moartea lui Cristos: Isus, sub povara Crucii cu toate greșelile oamenilor, moare

datorită forței și ticăloșiei păcatelor noastre.

Să medităm la Domnul rănit din cap până în picioare din iubire pentru noi. Cu o frază apropiată de realitate, deși nu spune totul, putem repeta cu un autor din secolele trecute: *Trupul lui Isus este un altar al durerii*. La vederea lui Cristos, transformat în cârpă, într-un trup inert coborât de pe Cruce și încredințat Maicii sale; privind la acest Isus devastat, s-ar putea concluda că această scenă este cel mai clar semn de înfrângere.

Unde sunt mulțimile care l-au urmat și Împărăția a cărei sosire a anunțat-o? Totuși, nu este o înfrângere, este o victorie: acum este mai aproape ca oricând de momentul Învierii, de manifestarea gloriei pe care a câștigat-o prin ascultarea sa.

Moartea lui Cristos ne cheamă la o viață creștină deplină

Tocmai am re tră it drama Calvarului, pe care aş îndrăzni să o numesc prima şi primordiala Liturghie, celebrată de Isus Cristos. Dumnezeu Tatăl îl trimite pe Fiul Său la moarte. Isus, Fiu Unul născut, îmbrăţişează lemnul pe care urma să fie *executat*, iar jertfa lui este acceptată de Tatăl: iar ca rod al Crucii, Duhul Sfânt este revărsat asupra omenirii.

În tragedia Patimii sunt desăvârşite propria noastră viaţă şi întreaga istorie umană. Săptămâna Mare nu poate fi redusă la o simplă amintire, întrucât este luarea în considerare a misterului lui Isus Cristos, care continuă în sufletele noastre; creştinul este obligat să fie *alter Christus, ipse Christus*, un alt Cristos, însuşi Cristos. Cu toţii am fost constituiţi prin Botez ca preoţi ai propriei noastre existenţe, *pentru a oferi jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos*, pentru a ne îndeplini fiecare acţiune cu spirit

de ascultare față de voința lui Dumnezeu, perpetuând astfel misiunea lui Dumnezeu făcut Om.

Prin contrast, această realitate ne face să ne oprim asupra nenorocirilor și greșelilor noastre personale. Această considerație nu trebuie să ne descurajeze și nici să ne plaseze în atitudinea sceptică a celui care a renunțat la marile idealuri. Pentru că Domnul ne cheamă așa cum suntem, ca să participăm la viața lui, ca să ne străduim să fim sfinți. Sfințenia: de câte ori pronunțăm acest cuvânt ca și cum ar fi un sunet gol! Pentru mulți este chiar un ideal de neatins, un subiect de asceză, dar nu un scop concret, o realitate vie. Primii creștini nu gândeau astfel, deoarece au folosit denumirea de sfinți pentru a se numi pe ei înșiși, într-un mod destul de firesc și foarte frecvent: *toți sfinții vă salută, salutați-l pe fiecare sfânt în Cristos Isus.*

Acum, situați înaintea acelui moment de pe Calvar, când Isus tocmai a murit și încă nu s-a manifestat triumful Său, este un bun prilej pentru a examina dorințele noastre de viață creștină, de sfințenie; pentru ca să reacționăm cu un act de credință în fața slăbiciunilor noastre și, încrezându-ne în puterea lui Dumnezeu, să ne hotărâm să punem dragoste în lucrurile noastre de fiecare zi. Experiența păcatului trebuie să ne conducă la durere, la o decizie mai matură și mai profundă de a fi credincioși, de a ne identifica cu adevărat cu Cristos, de a persevera, indiferent de cât ne va costa, în acea misiune preoțească pe care El a încredințat-o tuturor ucenicilor Săi fără excepție, și care ne determină să fim sare și lumină a lumii.

Gândirea asupra morții lui Cristos se traduce într-o invitație de a ne situa cu o sinceritate absolută înaintea

activităților noastre zilnice, de a lua în serios credința pe care o mărturisim. Săptămâna Mare, așadar, nu poate fi o paranteză sfântă în contextul unei vieți motivate doar de interesele omenești: trebuie să fie un prilej de a pătrunde în profunzimea Iubirii lui Dumnezeu, pentru ca astfel să putem, prin cuvinte și fapte, să o arătăm oamenilor.

Iar Domnul stabilește niște condiții. Există o afirmație a lui, păstrată pentru noi de Sfântul Luca, de care nu putem să prescindem: *dacă cineva vine la mine și nu-și urăște tatăl, mama, soția, copiii, frații și surorile, ba chiar propria sa viață, nu poate fi discipolul meu*. Aceștia sunt termeni duri. Cu siguranță, nici ura, nici detestarea nu exprimă bine gândul original a lui Isus. În orice caz, cuvintele Domnului au fost dure, odată ce nu se pot reduce la sensul de *a iubi mai puțin*, așa cum se

interpretează uneori cu blândețe, pentru a îndulci expresia. Această expresie tăioasă este extraordinară, nu pentru că ar implica o atitudine negativă sau nemiloasă, deoarece Isus care vorbește acum este același care ne poruncește să-i iubim pe ceilalți ca pe propriul nostru suflet și care își dă viața pentru oameni: această frază indică, pur și simplu, că înaintea lui Dumnezeu nu este loc pentru jumătăți de măsură. Cuvintele lui Cristos ar putea fi traduse prin *a iubi mai mult*, *a iubi mai bine*, sau mai degrabă, prin a nu iubi cu o iubire egoistă și nici cu o iubire de scurtă durată: trebuie să iubim cu Iubirea lui Dumnezeu.

Despre asta este vorba. Să ne oprim la ultima dintre cererile lui Isus: *et animam suam*. Viața, sufletul însuși, este ceea ce cere Domnul. Dacă suntem fatuoși, dacă ne preocupăm doar de propriul confort, dacă concentrăm existența altora și chiar

pe cea a lumii în noi înșine, nu avem dreptul să ne numim creștini, să ne considerăm discipoli ai lui Cristos. Este necesar să te dăruiești prin fapte și în adevăr, nu doar cu gura.

Dragostea pentru Dumnezeu ne invită să purtăm crucea, să simțim asupra noastră povara întregii omeniri și să îndeplinim, în circumstanțele stării și muncii fiecăruia, planurile clare și iubitoare ale voinței Tatălui. În pasajul pe care îl comentăm, Isus continuă: *cine nu-și poartă crucea și nu vine după mine nu poate fi discipolul meu.*

Să acceptăm fără teamă voința lui Dumnezeu, să formulăm fără ezitare decizia de a ne construi întreaga noastră viață în conformitate cu ceea ce ne învață și cere credința noastră. Să fim siguri că vom întâlni luptă, suferință și durere, dar dacă avem cu adevărat credință, nu ne vom considera niciodată nefericiți: chiar și cu dureri și chiar cu calomnii, vom

fi fericiți cu o fericire care ne va împinge să-i iubim pe ceilalți, pentru a-i face părtași la bucuria noastră supranaturală.

Creștinul înaintea Istoriei umane

A fi creștin nu este un titlu pentru simpla satisfacție personală: are nume –substanță– de misiune. Am menționat deja că Domnul îi invită pe toți creștinii să fie sare și lumină a lumii; ținând cont de acest mandat, împreună cu texte luate din Vechiul Testament, Sfântul Petru scrie niște cuvinte care marchează foarte clar această misiune: *sunteți o descendență aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, poporul luat în stăpânire de Dumnezeu, ca să vestiți faptele mărețe ale Celui care v-a chemat din întuneric la minunata sa lumină.*

A fi creștin nu este ceva întâmplător, este o realitate divină care pătrunde în adâncul vieții noastre, dându-ne o

viziune clară și o voință hotărâtă de a acționa așa cum dorește Dumnezeu. Învățăm astfel că pelerinajul creștinului în lume trebuie să devină un serviciu continuu realizat în moduri foarte diverse, în funcție de împrejurările personale, dar întotdeauna din dragoste față de Dumnezeu și față de aproapele. A fi creștin înseamnă a acționa fără să te gândești la obiectivele mărunte ale prestigiului sau ambiției, sau la scopuri care pot părea mai nobile, precum filantropia sau compasiunea în fața nenorocirilor altora: înseamnă să te îndrepti către scopul ultim și radical al iubirii pe care Isus Cristos a manifestat-o murind pentru noi.

Uneori apar niște atitudini care sunt rezultatul faptului că nu știm cum să pătrundem în misterul lui Isus. De exemplu, mentalitatea celor care văd creștinismul ca pe un ansamblu de practici sau fapte de evlavie, fără a

percepe relația acestuia cu situațiile vieții cotidiene, cu urgența de a se ocupa de nevoile celorlați și de a se strădui în a remedia nedreptățile.

Aș spune că oricine are această mentalitate încă nu a înțeles ce înseamnă că Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat, că a luat trup, suflet și voce de om, că a luat parte la soarta noastră până acolo încât a trecut și prin experiența sfâșietoare a morții. Poate, fără voință, unii oameni îl consideră pe Cristos ca fiind un străin în ambientul oamenilor.

Alții –în schimb– tind să-și imagineze că, pentru a putea fi oameni, trebuie să suprimăm anumite aspecte centrale ale dogmei creștine și se poartă ca și cum viața de rugăciune și contactul continuu cu Dumnezeu ar constitui o evadare din propriile responsabilități și o abandonare a lumii. Aceștia uită că tocmai Isus ne-a făcut cunoscut până la ce extrem

trebuie să ajungă iubirea și slujirea. Numai dacă încercăm să înțelegem misterul iubirii lui Dumnezeu, a acelei iubiri care ajunge până la moarte, ne vom putea dăruia în întregime celorlalți, fără a ne lăsa biruiți de dificultate sau indiferență.

Este credința în Cristos, mort și înviat, prezentă în fiecare moment al vieții, cea care ne luminează conștiința, îndemnându-ne să luăm parte cu toate forțele la vicisitudinile și problemele istoriei umane. În această istorie, care a început odată cu crearea lumii și se va încheia odată cu sfârșitul veacurilor, creștinul nu este un om fără țară (apatrid). Este un cetățean al cetății oamenilor, cu sufletul plin de dorința de Dumnezeu, a cărui iubire începe să o întrezărească deja în această etapă temporală și în care recunoaște scopul la care suntem chemați toți cei care trăim pe pământ.

Dacă vă interesează mărturia mea personală, pot spune că am conceput întotdeauna munca mea de preot și păstor de suflete ca o sarcină menită să așeze pe fiecare persoană în fața tuturor exigențelor vieții sale, ajutând-o să descopere ceea ce Dumnezeu, în mod concret, îi cere, fără a pune nicio limitare acelei independențe sfinte și acelei responsabilități individuale binecuvântate, care sunt caracteristicile unei conștiințe creștine. Acest mod de a acționa și acest spirit se bazează pe respectul față de transcendența adevărului revelat și pe iubirea față de libertatea creaturii umane. Aș putea adăuga că se bazează și pe certitudinea faptului că istoria nu este determinată, ci deschisă unor posibilități multiple, și pe care Dumnezeu nu a vrut să le limiteze.

A-l urma pe Cristos nu înseamnă să te refugiezi în biserică, să ridici din

umeri în fața dezvoltării societății, înaintea succeselor sau aberațiilor oamenilor și popoarelor. Credința creștină, dimpotrivă, ne face să vedem lumea ca pe o creație a Domnului, să apreciem, așadar, tot ceea ce este nobil și frumos, să recunoaștem demnitatea fiecărei persoane, făcută după chipul lui Dumnezeu și să admirăm acel dar cu totul special al libertății, prin care suntem stăpânii propriilor noastre fapte și putem –cu harul ceresc– să ne construim destinul veșnic.

Ar însemna să micșorăm credința, să o reducem la o ideologie pământească, fluturând un steag politico-religios pentru a condamna, neștiind în numele cărei investiții divine, pe cei care nu gândesc la fel în probleme care sunt, prin însăși natura lor, susceptibile de a primi soluții numeroase și diverse.

Aprofundarea sensului morții lui Cristos

Digresiunea pe care tocmai am făcut-o nu are alt scop decât să evidențieze un adevăr central: să ne amintim că viața creștină își găsește sensul în Dumnezeu. Oamenii nu au fost creați doar pentru a construi o lume cât mai dreaptă posibil, pentru că –în plus– am fost stabiliți pe Pământ pentru a intra în comuniune cu Dumnezeu însuși. Isus nu ne-a promis confortul temporal nici slava pământească, ci casa lui Dumnezeu Tatăl, care ne așteaptă la capătul drumului.

Liturgia Vinerii Mari include un imn minunat: *Crux fidelis*. În acest imn suntem invitați să cântăm și să celebrăm lupta glorioasă a Domnului, trofeul Crucii, strălucitul triumf al lui Cristos:

Răscumpărătorul Universului, prin jertfire, învinge. Dumnezeu, stăpânul

întregii creații, nu își afirmă
prezența prin forța armelor, nici
măcar cu puterea temporală alor săi,
ci cu măreția iubirii sale
nemărginite.

Domnul nu distruge libertatea
omului: El însuși ne-a făcut liberi. De
aceea nu vrea răspunsuri forțate,
vrea decizii care să vină din
intimitatea inimii. Și așteaptă de la
noi, creștinii, să trăim în așa fel încât
cei care au de-a face cu noi, mai
presus de propriile noastre mizerii,
erori și deficiențe, să observe ecoul
dramei iubirii de pe Calvar. Tot ceea
ce avem l-am primit de la Dumnezeu,
pentru a fi sare care să dea gust,
lumină care să aducă oamenilor
bucuroasa veste că El este un Tată
care iubește fără măsură. Creștinul
este sare și lumină a lumii nu pentru
că învinge sau triumfă, ci pentru că
dă mărturie despre iubirea lui
Dumnezeu; și nu va fi sare dacă nu
folosește pentru a săra; nu va fi

lumină dacă, cu exemplul și învățătura sa, nu dă mărturie despre Isus, dacă pierde ceea ce constituie motivul vieții sale.

Este important să aprofundăm în ceea ce ne descoperă moartea lui Cristos, fără a rămâne la formele exterioare sau la niște fraze stereotipate. Trebuie să ne cufundăm cu adevărat în scenele pe care le re trăim în aceste zile: durerea lui Isus, lacrimile Maicii Sale, fuga ucenicilor, curajul femeilor sfinte, îndrăzneala lui Iosif și a lui Nicodim, care îi cer lui Pilat trupul Domnului.

Să ne apropiem, așadar, de Isus mort, de acea Cruce care se înalță pe vârful Golgotei. Dar să ne apropiem cu sinceritate, știind să găsim acea reculegere interioară care este un semn al maturității creștine.

Evenimentele divine și umane ale Patimilor vor pătrunde astfel în suflet, ca un cuvânt pe care ni-l

adresează Dumnezeu, pentru a ne dezvălui tainele inimii noastre și a ne dezvălui ceea ce așteaptă El de la viața noastră.

Cu mulți ani în urmă am văzut un tablou care mi s-a întipărit profund în suflet. Reprezenta Crucea lui Cristos și, lângă ea, trei îngeri: unul plângea nemângâiat; altul avea un cui în mână, ca și cum ar fi vrut să se convingă că este adevărat; al treilea a fost cufundat în rugăciune. Un program mereu actual pentru fiecare dintre noi: plânge, crede și roagă-te.

Înaintea Crucii, *durere* pentru păcatele noastre, pentru păcatele lumii, care l-au dus pe Isus la moarte; *credință*, pentru a pătrunde în acel adevăr sublim care întrece orice înțelegere și pentru a ne minuna înaintea iubirii lui Dumnezeu; *rugăciune*, pentru ca viața și moartea lui Cristos să fie modelul și stimulenta vieții și dăruirii noastre.

Doar așa ne vom putea numi
biruitori: pentru că Cristos cel înviat
va birui în noi, iar moartea se va
transforma în viață.

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
moartea-lui-cristos-viata-crestinului/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/moartea-lui-cristos-viata-crestinului/)
(09.08.2025)